

Отъ 18 до 23-и августа ние слѣдвахме да чакаме необходимитѣ отъ Цариградъ писма за нашето по-нататъшно пътуване. Въ тоя петдневенъ периодъ не се случи нищо достозабѣлжително. Ще спомена само, че на 19-и ние се срѣзнахме съ пристигналия отъ Москва Станишевъ, за когото ще кажа нѣщо по-надолу, въ друга часть, а на 23-и и съ извѣстния нашъ историкъ г. М. Дриновъ, дошълъ нарочно отъ Прага въ Виена, за да се види съ насъ, като чулъ и той за нашата мисия.

VII.

Въ Парижъ.

Понеже писма за насъ въ Виена не пристигаха, а пъкъ не ни се вѣрваше, че е възможно нашитѣ въ Цариградъ да сж прѣнебрѣгнали работата до таквазъ степенъ, ние рѣшихме единтъ отъ насъ да остане да чака въ Виена, а другиятъ да замине за Парижъ, дѣто тѣй сжщо бѣше ни се казало, че ще има писма за насъ. Рѣшено и изпълнено. Цанковъ остана въ Виена до ново разпореждане, а пъкъ азъ още на сжщия день, 23-и августа вечеръта, тръгнахъ за Парижъ, дѣто и пристигнахъ на 25-и рано, день дъждовенъ. Първата ми грижа бѣше още сжщия день да се снабдя съ нѣкаква отъ нѣйдѣ прѣпоржка, за да ида въ руското посолство, и да попитамъ и узная има ли пристигнали тамъ за насъ нѣкои писма. Таквазъ прѣпоржка азъ взехъ отъ протоиерея въ руската въ Парижъ православна църква, негово благовѣйство г. *Прилежаевъ*, когото познавахъ отъ по-напрѣдъ. Съ тази прѣпоржка азъ ходихъ на другия день 26-и, въ руското посолство, но тамъ видѣхъ само първия секретаръ г-нъ Бутеневъ, който ме прие доста вѣжливо, но за писма на нашъ адресъ въ посолството каза